



Mörke-versek, La Fontaine-mesék

A CAPELLA SILENTIUM HANGVERSENYE

HUGO DISTLER ÉS FLORENT SCHMITT MŰVEIBŐL

2017. JÚNIUS 12., 19 ÓRA

K11 MŰVÉSZETI ÉS KULTURÁLIS KÖZPONT

MŰSOR

HUGO DISTLER: MÖRIKE-CHORLIEDERBUCH, OP. 19 ERSTER TEIL (1939)

[MÖRIKE-KÓRUSKÖNYV]

VORSPRUCH [ELŐSZÓ]

JEDEM DAS SEINE [KIT AMI ILLET]

SUSCHENS VOGEL (2. FASSUNG) [ZSUZSIKA MADARA (2. LETÉT)]

FRANCK ANGELIS: ROMANCE

NIMMERSATTE LIEBE [TELHETETLEN SZERELEM]

DENK ES, O SEELE! [GONDOLD MEG, ÓH LÉLEK]

FRAGE UND ANTWORT (1. FASSUNG) [KÉRDÉS ÉS VÁLASZ (1. LETÉT)]

SZOFIJA GUBAJDULINA: DE PROFUNDIS

FLORENT SCHMITT: FABLES SANS MORALES OP. 130 (1953)

[ERKÖLCSTELÉN MESÉK]

LA FEMME NOYÉE [A VÍZBEFÚLT ASSZONY]

LE LION DEVENU VIEUX [AZ ELAGGOTT OROSLÁN]

PAROLE DE SOCRATE [SZOKRATESZ EGYIK MONDÁSA]

SQUATTERS (LA LICE ET SA COMPAGNE) [LAKÁSFOGLALÓK (A NŐSTÉNYKUTYA ÉS PAJTÁSNŐJE)]

A kórusdarabok között Hajdu Eszter játszik harmonikán.

* * *

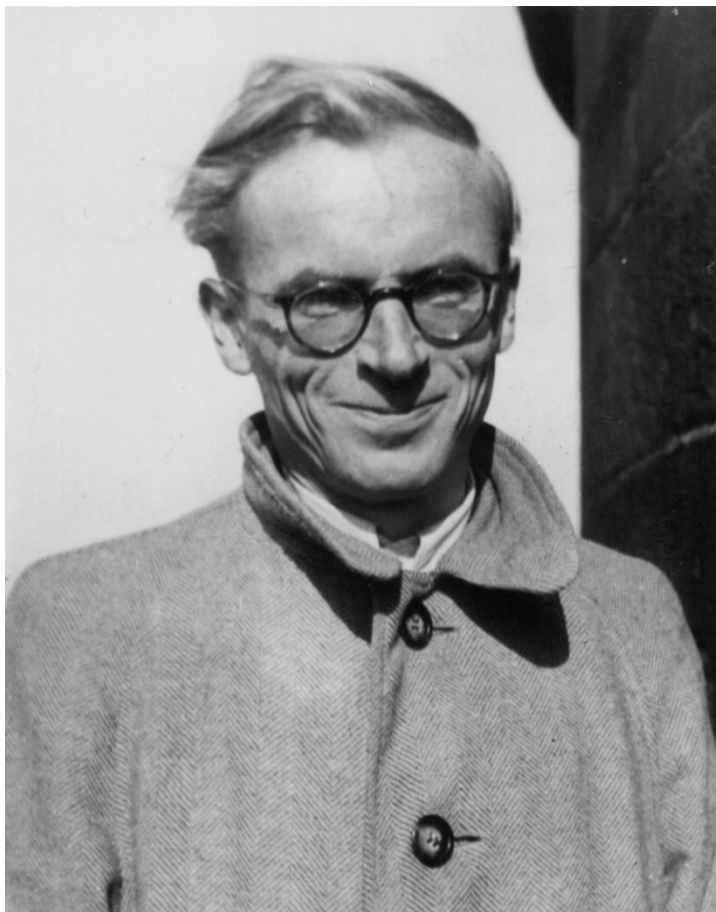
Kérjük, a műsorszámok között ne tapsoljanak!

www.capellasilentium.com

Hugo Distler (1908–1942) orgonista, karnagy, zenetanár és zeneszerző volt. Hányatott gyermekkor után a lipcsei konzervatóriumban előbb karvezetőnek és zongoristának készült, később – tanára tanácsára – zeneszerzést és orgonajátékot tanult.

Egyházzenesésként rendkívül fontos szerepet játszott a német evangélikus egyházzene 1920 utáni újjászületésében.

1931-ben a lübecki Szent Jakab-templom orgonistája, két évvel később pedig a város újonnan alapított konzervatóriumában a kamarazenei tanszék vezetője lett. Emellett a spandaui egyházzenei iskolában is tanított. Lübeckben számos atrocitás érte a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt és a Gestapo részéről is, ezért Stuttgartba menekült.



Distler célja az volt, hogy egyszer végre a saját művészetének élhessen és kizárólag zeneműveivel tudja eltartani magát. 1937-től a város Württemberg Zenei Főiskolájának oktatója lett, ahol két kórust is vezetett. Ám itt is utolérte a hatalom: egyházzenejét támadták, és ennek az lett a vége, hogy a zeneszerző 1942-ig nem is adott ki szakrális kompozíciót.

1940-ben a Berlini Állami Zenei Főiskola karvezető, zeneszerző és orgonista professzorává nevezték ki, két évvel később pedig a Berlini Állami és Dómkórus vezetője lett. Itt a Schutzstaffel (SS) célpontjává vált, amely folyamatosan gátolta munkájában a zeneszerzőt. 1942 októberében hatodszorra is megkapta a behívóját a német hadseregtől, miközben barátait sorra veszítette el a háborúban. Mindezekből egyre inkább depresszióssá vált, így a mester alig 34 évesen, 1942. november 1-jén öngyilkosságot követett el.

Hugo Distler 1939-ben, a grazi Német Kórusfesztiválon, a Stuttgarti Főiskola énekkarával mutatta be a *Mörrike-Chorliederbuch* című kórusműciklusát, amellyel élete legnagyobb sikerét érte el – igaz, a sorozat csak a II. világháború után terjedt el. Ma ezt tartják a 20. század legfontosabb német *a capella* világi gyűjteményének.

A kötet három részből áll: vegyeskarra, nőikarra és férfikarra komponált művek sorozata. A kórusművek a 19. századi német romantikus költő, *Eduard Friedrich Mörike* verseire készültek.

„A Mörike-kóruskönyv a mester 40 költeménye nyomán 48 tételt tartalmaz az a capella kórus legkülönbözőbb összeállításait kihasználva. Az általam kórusfeldolgozásra szánt válogatásba igyekeztem minden számomra megfelelőnek tűnő verset bevonni (nemcsak Mörike véglegesnek szánt kiadásából), miközben ez a költő teljes életművének csupán csekély töredéke” – írja sorozatáról a komponista.

* * *

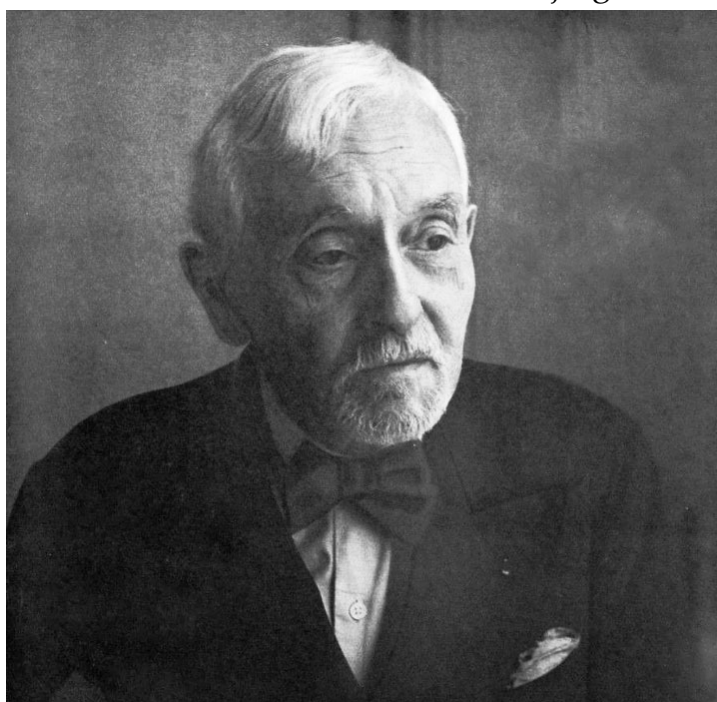
„*Attention les apaches!*” – kiabálta egy francia újságárus Párizs egyik utcáján.

Az 1900-as évek elején járunk, a francia Hatok zeneszerzői csoportján innen, de a romantikán túl, Claude Debussy „uralkodásának” idején.

Debussy a francia impresszionista zeneszerzés egyik legnagyobb alakja, nagy hatással volt egyaránt az utókorra és kortársaira is. 1902-ben mutatták be *Pelléas et Mélisande* című operáját, amit a közönség és zenésztársadalom idősebb tagjai, mint például Camille Saint-Saëns, elutasítóan fogadtak, a fiatalabb generáció viszont nagyon fellelkesült az opera új hangzásától.

Ekkor alakult egy baráti társaság különböző művészekből, írókból és zeneszerzőkből. A társaság talán legnevesebb tagjai Maurice Ravel, Manuele de Falla és Igor Stravinsky zeneszerzők. A csoport szombatoként járt össze, általában az egyik festő, Paul Sordes lakásába. Hamarosan találtak maguknak nevet is, amit az idézett újságárustól kölcsönöztek: Les Apaches. Ez egyiránt utal az amerikai indián törzsre, de franciául ezen a néven illették a huligánokat is. Afféle saját mottónak megválasztották Ravel javaslatára Borogyin II. szimfóniájának első dallamát.

Ebbe a társaságba járt **Florent Schmitt** is, aki a Párizsi Conservatoire-ban töltött tanulmányai alatt elnyerte a híres Római-díjat is, amit még XIV. Lajos uralkodása alatt alapítottak eredetileg festők és szobrászok számára – a 19. századtól már lehetett jelentkezni zeneművekkel is.



Schmitt is igazi impresszionista zeneszerző volt, zenéjében megtalálhatjuk például Debussy, de Richard Wagner és Richard Strauss nyomait is. Összesen 138 opust hagyott a világra, ezek között széles skálán találunk különböző műfajú műveket. Előszeretettel komponált kórusra is, de míg nőikarra jelentősebb mennyiségben találunk kompozíciókat – néhányuknak van vegyeskari változata is –, addig eredetileg is vegyeskarra írt csak elvétve akad a kezünkbe.

A most elhangzó *Fables sans morales* (Erkölcstelen mesék) is egy ilyen mű, mégpedig igen kései: a 130-as opus számot viseli. A darabot 1953-ban komponálta a 17. században élő és alkotó *Jean de La Fontaine* négy általa kiválasztott meséjére.

La Fontaine írt elégiákat, színműveket is, de népszerűségét állatmeséinek köszönheti. Ezek 12 kötetben jelentek meg. Az első hatot az akkor még fiatal trónörökös XIV. Lajosnak szánta, a későbbiek viszont már inkább felnőttekhez szólnak: bennük éles iróniával bírálja a kor társadalmi erkölcsait. Hogy Schmitt ugyanúgy bírálatnak szánta-e az erkölcstelen meséket, azt nem tudni, mindenesetre valószínűleg az 50-es években is meg lehetett az oka rá.

A tételek nem örökítik meg az egész szövegeket, ezért az eredeti és a felhasznált szöveg közti különbségeket jeleztük. A fordítások *Vikár Béla* munkái.

HUGO DISTLER: MÖRIKE-CHORLIEDERBUCH, OP. 19 ERSTER TEIL (1939)

VORSPRUCH

Wer die Musik sich erkiest,
hat ein himmlisch Gut bekommen
denn ihr erster Ursprung ist
von dem Himmel selbst genommen.
Weil die Engel insgemein
selbsten Musikanten sein.

Wenn einst in der letzten Zeit
alle Ding' wie Rauch vergehen
bleibet in der Ewigkeit
doch die Musik noch bestehen.
Weil die Engel insgemein
selbsten Musikanten sein.

ELŐSZÓ

Aki a zenét választja,
égi jóhoz jut,
mert annak őseredete
magából az égből vétetett.
Mert maga az összes angyal is
muzsikus.

Ha majd a végső időkben
minden dolgok semmivé lesznek, mint a füst,
a zene akkor is megmarad még az
örökkévalóságban.
Mert maga az összes angyal is
muzsikus.

(Fordította: Terray Boglárka)

JEDEM DAS SEINE

Aninka tanzte
Vor uns im Grase
Die raschen Weisen,
Wie schön war sie!

Mit den gesenkten
Bescheidenen Augen,
Das stille Mädchen, –
Mich macht es toll!

Da sprang ein Knöpfchen
ihr von der Jacke,
Ein goldnes Knöpfchen,
Ich fing es auf –

Und dachte wunder,
Was mir's bedeute,
Doch hämisch lächelt,
Jegór dazu,

Als wollt' er sagen:
Mein ist das Jäckchen
Und was es decket,
Mein ist das Mädchen,
Und dein – der Knopf!

SUSCHENS VOGEL

Ich hatt' ein Vöglein, ach wie fein!
Kein schöner mag wohl nimmer sein:

Hätt' auf der Brust ein Herzlein rot,
Und sung und sung sich schier zu Tod.

Herzvogel mein, du Vogel schön,
Nun sollst du mit zu Markte gehn! –

KIT AMI ILLET

Táncolt Aninka
nekünk a fűben
élénk dalokra.
Gyönyörű volt!

Szemét szerényen
földre sütötte
a halk teremtés –
megőrijtett!

Feszült a pruszlik
s egy gomb lepattant,
egy szép aranygomb,
elkaptam én.

Csoda-jelentést
vittem a kincsbe.
Kaján mosollyal
figyelt Jegor.

Mint ahogy szólna:
Enyém a pruszlik,
s amit takargat,
enyém Aninka
s tiéd – a gomb!

(Fordította: Áprily Lajos)

ZSUZSIKA MADARA

Volt nekem egy kismadaram, ó de bájos!
Szebb tán nem is volt soha.

pirosló szívet viselt keblén,
és csaknem halálra énekelte magát.

Szívmadaram, te szép madár,
gyere velem a piacra!

Und als ich in das Städtlein kam,
Er saß auf meiner Achsel zahm;

Und als ich ging am Haus vorbei
Des Knaben, dem ich brach die Treu',

Der Knab' just aus dem Fenster sah,
Mit seinem Finger schnalzt er da:

Wie horchet gleich mein Vogel auf!
Zum Knaben fliegt er husch! hinauf;

Der koset ihn so lieb und hold,
Ich wußt' nicht, was ich machen sollt',

Und stund, im Herzen so erschreckt,
Mit Händen mein Gesichte deckt',

Und schlich davon und weinet' sehr,
Ich hört' ihn rufen hinterher:

„Du falsche Maid, behüt' dich Gott,
Ich hab' doch wieder mein Herzlein rot!“

És ahogy a városkába érkeztem,
a vállamra ült szelíden;

és ahogy elhaladtam a ház mellett,
melyben a fiú lakott, akihez hűtlen lettem,

a fiú éppen kinézett az ablakon,
csettintett az ujjával.

Felfigyelt ám erre az én madaram!
A fiúhoz reppent, huss.

Olyan kedvesen és lágyan becézgette,
azt sem tudtam, mit tegyek,

és álltam, szívemben megriadva,
arcomat tenyerembe rejtve,

és elvánszorogtam onnan, zokogtam,
hallottam mögülem, ahogy így kiált:

„Te csalfa lány, Isten veled,
pirosló szívem ismét az enyém.”

(Fordította: Terray Boglárka)

NIMMERSATTE LIEBE

So ist die Lieb! So ist die Lieb!
Mit Küssen nicht zu stillen:
Wer ist der Tor und will ein Sieb
Mit eitel Wasser füllen?
Und schöpfst du an die tausend Jahr,
Und küssest ewig, ewig gar,
Du tust ihr nie zu Willen.

Die Lieb, die Lieb hat alle Stund
Neu wunderlich Gelüsten;
Wir bissen uns die Lippen wund,
Da wir uns heute küßten.
Das Mädchen hielt in guter Ruh,
Wie's Lämmlein unterm Messer;

TELHETETLEN SZERELEM

Ilyen, ilyen a szerelem!
Nem hűti csók, ezer se:
egy szitát, ki oly esztelen,
hogy vízzel telimerne?
S merheted ezer évig is,
csókolhatsz örökétig is,
kedvére nem tehetsz te.

Szerelem óráin a vágy
újulni csudamód tud;
véresre haraptuk a szánk,
mikor ma csókolóztunk.
A kislány szép nyugton maradt,
mint kés alatt bárányok;

Ihr Auge bat: nur immer zu,
Je weher, desto besser!

So ist die Lieb, und war auch so,
Wie lang es Liebe gibt,
Und anders war Herr Salomo,
Der Weise, nicht verliebt.

DENK ES, O SEELE!

Ein Tännlein grünet wo,
Wer weiß, im Walde,
Ein Rosenstrauch, wer sagt,
In welchem Garten?
Sie sind erlesen schon,
Denk es, o Seele,
Auf deinem Grab zu wurzeln
Und zu wachsen.

Zwei schwarze Rößlein weiden
Auf der Wiese,
Sie kehren heim zur Stadt
In muntern Sprüngen.
Sie werden schrittweis gehn
Mit deiner Leiche;
Vielleicht, vielleicht noch eh
An ihren Hufen
Das Eisen los wird,
Das ich blitzen sehe!

FRAGE UND ANTWORT

Fragst du mich, woher die bange
Liebe mir zum Herzen kam,
Und warum ich ihr nicht lange
Schon den bittern Stachel nahm?

a szeme kért: no, rajta csak,
mennél fájóbb, annál jobb!

Ilyen a szerelem, ha dúl,
sosem volt másmilyen,
s különb még bölcs Salamon úr
se volt szerelmesen.

(Fordította: Garai Gábor)

GONDOLD MEG, ÓH LÉLEK

Lúc-csemete zödel
valahol egy erdőn,
rózsabokor áll egy
kertben valahol.
Máris parancsuk,
gondold meg, óh, lélek,
hogyan sírod felett álljanak
és nőjenek.

Két fekete csikó
legel a réten;
farát hanyva-vetve
tér haza este;
lépésben halad majd,
ha tetemed viszi,
talán, talán mielőtt
leszakad a patkójuk,

mely most idevillog!

(Fordította: Szabó Lőrinc)

KÉRDÉS ÉS VÁLASZ

Bánatos szerelem honnan
Jött, kérde, s szúr szívbe kést,
És mért tűröm el ily hosszan
Kínok gyötrő tövisét?

Sprich, warum mit Geisterschnelle
Wohl der Wind die Flügel rührt,
Und woher die süsse Quelle
Die verborgnen Wasser führt?

Banne du auf seiner Fährte
Mir den Wind in vollem Lauf!
Halte mit der Zaubergerte
Du die süssen Quellen auf!

Mondd, mért támad fel oly gyorsan
Szél, mi vitorlákat tép,
Rejtett forrás vize honnan
Tör fel, felszínre hogy ér?

Tedd meg, szelek üljenek el,
És ne fújjanak folyvást!
Érd el varázsvessződdel, ne
Fakadjon fel a forrás!

(Fordította: Szalki Bernáth Attila)

FLORENT SCHMITT: FABLES SANS MORALES OP. 130 (1953)

LA FEMME NOYÉE

*Je ne suis pas de ceux qui disent : Ce n'est rien;
C'est une femme qui se noie.
Je dis que c'est beaucoup; et ce sexe vaut bien
Que nous le regrettions, puisqu'il fait notre joie;
Ce que j'avance ici n'est point hors de propos,
Puisqu' Donc il s'agit en cette fable
D'une femme qui dans les flots
Avait fini ses jours par un sort déplorable.
Son Époux en cherchait le corps,
Pour lui rendre, en cette aventure
Les honneurs de la sépulture.
Il arriva que sur les bords
Du fleuve auteur de sa disgrâce
Des gens se promenaient ignorant l'accident.
Ce Mari donc leur demandant
S'ils n'avaient de sa Femme aperçu nulle trace:
Nulle, reprit l'un d'eux; mais cherchez-la plus bas;
Suivez le fil de la rivière.
Un autre repartit: Non, ne le suivez pas;
Rebroussez plutôt en arrière.
Quelle que soit la pente et l'inclination
Dont l'eau par sa course l'emporte,
L'esprit de contradiction
L'aura fait flotter d'autre sorte.*

A VÍZBEFÚLT ASSZONY

*Én sohsem tartok azzal, aki azt fújja: semmi,
csak egy nő fúlt a vízbe.
Nem, nagy kár az, valloam én, és rászolgált e nem,
hogy szánjuk, hisz' oly édes ővelük enyelegni.
Nincs alkalom híján, amit fölhoztam itt,
oly nő története kerül mesémbe sorra,
akit hajh! arra vitt a végzet szörnyű sodra,
hogy vad habok között végezze napjait.
Nyomozza holttestét a férje,
hogy a szegényt, ha már ez a baj megesett,
legalább végső tisztesség hadd érje.
Megy a folyóhoz s viszi útja
a part mentén, ahol lezajlott az eset.
Közömbös nép sétál ott, minderről mit sem tudva.
A férj azonban mégis tudakozódik egyre,
nem látta-e az ő nejét itt valaki?
„Mi nem – szól egyikük –, tán ott alább keresse:
a víz úgyis csak arra, alább dobhatja ki...”
Egy másik közbeszól: „Oh, ne az árt kövesse;
ár ellen próbálkozzék, úgy lesz sikere tán:
hisz bármi volna is a szándék és irány,
amit a vízfolyás törvénybe megkíván,
az ellentmondás mániája
becses nejét nyilván más útra viszi, hányja.”*

*Cet homme se raillait assez hors de saison.
Quant à l'humeur contredisante,
Je ne sais s'il avait raison.
Mais que cette humeur soit, ou non,
Le défaut du sexe et sa pente,
Quiconque avec elle nâtra
Sans faute avec elle mourra,
Et jusqu'au bout contredira,
Et, s'il peut, encor par delà.*

*Idétlen volt ez úr tréfája.
Az ellentmondó kedv ügyében
igaza volt-e, nem t'om éppen;
de ha igaz, ha nem, hogy ez a szenvedély
az egész női nemnek ős ösztönös hibája, –
egy biztos: akiben veleszületten él,
azt egész életében kedvére ráncigálja.
Ellentmond egyre holtig az ilyen lelkiület,
sőt tán tovább is, ha lehet.
(Fordította: Vikár Béla)*

LE LION DEVENU VIEUX

Le Lion, terreur des forêts,
Chargé d'ans, et pleurant son antique prouesse,
Fut enfin attaqué par ses propres sujets
Devenus forts par sa faiblesse.
Le Cheval s'approchant lui *donne* lance un
[coup de pied,
Le Loup, un coup de dent; le Bœuf, un
[coup de corne.
Le malheureux Lion, languissant, triste, et morne,
Peut à peine rugir, par l'âge estropié.
Il attend son destin, sans faire aucunes plaintes,
Quand, voyant l'Âne même à en son antre
[accourir:
Ah! c'est trop, ~~lui~~ dit-il, je voulais bien mourir;
Mais c'est mourir deux fois que *souffrir*
[subir tes atteintes.

AZ ELAGGOTT OROSZLÁN

Az erdők réme, az Oroszlán,
elaggva sírdogál múlt dicsősége romján.
Alattvalói is már bántalmazni merik:
meggyengülése ad erőt nekik.
A ló ím hozzálép, rugdalja és tiporja,
farkasnak foga marja, ökrök megöklelik.
Oroszlánunk szegény elbágyadt, bús, mogorva;
alig bír nyögni is, a kor úgy nyúzta porba.
Panaszra nem fakad, némán végére vár.
De látván, hogy a barlang felé tart egy
[szamar, fölsóhajt:
„Ah, ez sok! Meghalni meghalok,
de túrnöm, hogy te bántathatál: ez kétszeres
[halál.”
(Fordította: Vikár Béla)

PAROLE DE SOCRATE

Socrate un jour faisant bâtir,
Chacun censurait son ouvrage.
L'un trouvait les dedans, pour ne lui point mentir,
Indignes d'un tel personnage;
L'autre blâmait *la face* les dedans, et tous étaient
[d'avis

SZOKRATESZ EGYIK MONDÁSA

Szokratesz házat épít s hogy elkészült
[a ház,
bírálgatják, hibája ím ez és ez.
Egyik szól: „Nem szokásom, oh nem, az áltatás;
méltatlan ez a hajlék ily egyéniséghez.”
Másik leszólja a *homlokzatot* lakást s ki-ki

Que les appartements en étaient trop petits.
Quelle maison pour lui! L'on y tournait à peine.

Plût au Ciel que de vrais amis,

Telle qu'elle est, dit-il, elle pût être pleine!

Le bon Socrate avait raison

De trouver pour ceux-là trop grande sa maison.

Chacun se dit ami; mais fol qui s'y repose.

Rien n'est plus commun que ce nom;

Rien n'est plus rare que la chose.

SQUATTERS

(LA LICE ET SA COMPAGNE)

Une Lice étant sur son terme,
Et ne sachant où mettre un fardeau si pressant,
Fait si bien qu'à la fin sa Compagne consent
De A lui prêter sa hutte, où la Lice s'enferme.
Au bout de quelque temps sa Compagne revient.
La Lice lui demande encore une quinzaine.
Ses petits ne marchaient, disait-elle, qu'à peine.

Pour *faire* couper court, elle l'obtient.

Ce Le second terme échu, l'autre lui redemande

Sa maison, sa chambre, son lit.

La Lice cette fois montre les dents, et dit:

Je suis prête à sortir avec toute ma bande,

Si vous pouvez nous mettre hors.

Ses enfants étaient déjà forts.

Ce qu'on donne aux méchants, toujours on le regrette.

Pour tirer d'eux ce qu'on leur prête,

Il faut que l'on en vienne aux coups;

Il faut plaider, il faut combattre:

Laissez-leur prendre un pied chez vous,

Ils en auront bientôt pris quatre.

kárálja egyetértőn: „A szoba mind kicsi!”

„Egy Szokratesznek ily ház! Meg sem fordulhat
[benne!”

S a bölcs felel: „Hajh, adná az ég, hogy
[igazi

barátaimmal így, amint van, teli lenne!”

Igazad volt, jó Szokratesz,

hogy házad erre még mindig nagyocská lesz!

„Barátom!” – mennyi mondja, s ki hiszi el? Csak
[a bolondja!

Sűrűbben mint e név mi sem forog

mi sem ritkább mint maga a dolog.

(Fordította: Vikár Béla)

LAKÁSFOGLALÓK

(A NŐSTÉNYKUTYA ÉS PAJTÁSNŐJE)

Fiadzóban járt egy kutya
nem akadt egyhamar biztonságos zuga;
hát addig kunyorál, míg végre egyik társa
átadja neki ólját. Ezt ő magára zárja.
Napok múltával aztán pajtása visszatér;
a nőstény kétheti halasztást kérve-kér;
fiai – mondja, még fölötte gyarlón járnak...

Az ólas hát ráhagyta; elég ok ily beszéd.

De amint újra eljött (elmúlva a határnap),

hogy visszakapja házát, zugát, fekvőhelyét,

Fogvicsorítva mondja a nőstény eb neki:

„Jó, jó! Kiköltözünk, – az egész pereputty,
csak bennünket kiverni tudj!”

– Már jó erősek most a kölykei. –

Meghányjuk ám, amit gonosznak engedünk:

Kölcsönt ha adtunk neki, bízva,

azt ő szépszerivel bizony nem adja vissza;

vitázhatunk és pereskedhetünk...

Ha adsz egy lábnnyit ily gazoknak,

tőled négyannyit elrabolnak.

(Fordította: Vikár Béla)

A CAPELLA SILENTIUM 2009-ben alakult **Várkonyi Tamás** vezetésével, azzal a céllal, hogy az *a cappella* kórusirodalom elfeledett szépségeit felkutassa és megszólaltassa korszaktól, stílusoktól függetlenül; a zenetörténet rejtett összefüggéseit, kölcsönhatásait, zeneszerzők alkotásainak kapcsolatát izgalmas és újszerű szövegkörnyezetben bemutassa a mai hallgató számára. Repertoárján mintegy kétszáz mű szerepel, amelyeket mintegy ötven koncerten adott elő, tizenöt tematikus műsor keretében. Bár a versenyeken szereplés nem tartozik fő céljai közé, az első három évben két nemzetközi versenyen is megmérettette magát. Alig egy évvel megalakulása után, a 2010-ben megrendezett bécsi Schubert Versenyen elnyerte a kötelező mű legjobb előadásáért járó különdíjat, valamint továbbjutott a legjobbaknak fenntartott nagydíjas versenyre. Két évvel később pedig, 2012 októberében a vegyeskari kategória második helyén végzett Reginiben, ahol a legjobb kamarakórusnak járó különdíjat is neki ítélte a zsűri.

A CAPELLA SILENTIUM TAGJAI:

Balla Boglárka

Csipes Zoltán

Försönits András

Karsa Ilona

Kérges Dániel

Németh Zsuzsa

Stippinger Anita

Szablics Karolin

Terray Boglárka

Művészeti vezető: Mészáros Mátyás és Csernyik Balázs Ferenc

Az első oldalon *Jean-Jacques Grandville* karikaturista

A nősténykutya és pajtásnője című La Fontaine-meséhez rajzolt képe látható.

Részletes koncertlista, repertoár és egyéb információk:

www.capellasilentum.com